

РЕШЕНИЕ

№ 20881

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВА

при участието на секретаря ЕД
като разгледа докладваното от ВА Гражданско дело № 20231110148767 по опис за 2023 година

РЕШЕНИЕ

18.12.2023 г., гр. София

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, I Г. О., 156-ти състав, в открито публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВА

при секретаря ЕД, като разгледа докладваното от съдия ВА гр. дело № 48767/2023 г. по описа на СРС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „ЮБ” АД срещу М. Н. В., в която се твърди, че ищецът е придобил вземане срещу ответника, като бил правопреемник на „БНП” С.А., дружество регистрирано по правилата на Френската република. Поддържа, че по силата на договор за потребителски кредит с № CREX-18182319, сключен между „БНП” С.А. и ответника – М. Н. В. била предоставен кредит, като не били заплатени сумата от 839,09 лева – главница, а освен това се дължала и договорната възнаградителна лихва в размер на 30,71 лева за периода от 01.04.2021 г. до 01.11.2021 г., както и мораторна лихва в 178,52 г. за периода от 01.05.2021 г. – 16.05.2023 г. Излага съображения, че вземанията били изискуеми съобразно уговореното в договора, като ответника не бил изпълнил задълженията си. Твърди, че за посочените вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, но срещу последната било подадено възражение по чл. 414 ГПК, с което обосновава правния си интерес от предявяване

на иск. Иска да бъде установено по отношение на ответника, че дължи посочените суми, като в условията на евентуалност да бъде осъден да ги заплати, ако бъде прието, че е ненадлежно обявена предсрочната изискуемост. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е подаден отговор на исковата молба, като ответникът твърди, че искът е недопустим и неоснователен. За недопустимостта на иска навежда съображения, че заявител в заповедното производство е бил „БНП” С.А. – клон България, което не било правен субект и следователно не можело да бъде страна в съдебно производство, като прави отвод за недопустимост на предявения иск. Излага съображения, че процесният договор е недействителен поради противоречие с чл. 10 и чл. 11 ЗПК. Твърди, че не е спазено изискването за размер на шрифта, както и че не са налице изискуемите разстояния между абзаците и редовете. Навежда доводи за неспазване на императивните изисквания на разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 6 поради липса на срок на договора, на чл. 11, ал. 1, т. 9а поради липса на посочена методика за изчисляване на референтния лихвен процент, на чл. 11, ал. 1, т. 11 поради липса на погасителен план към договора, въз основа на който потребителят да може да разбере във всяка вноска каква част е главница, каква част е лихва и каква част е такса. Инвокира съображения, че процесният договор е сключен в нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 20, 23 и 24, тъй като договорът не съдържа правила за правото на отказ на потребителя от договора, както и за размера на лихвения процент на ден. Твърди, че поради недействителност на основния договор за потребителски кредит, недействителни са и всички свързани с него споразумения. Оспорва, че е усвоил сумата по договора за кредит. Излага съображения, че лихвеният процент е неправомерно завишен, поради което противоречи на добрите нрави и следователно клаузата, регламентираща лихвения процент, е нищожна. Сочи, че всички вземания извън непогасената част от главницата и законната мораторна лихва след обявяване на предсрочната изискуемост. Твърди, че в стандартния формуляр не е включено застрахователната премия, което е следвало да се включи в ГПР. Прави отвод за недопустимост на евентуално съединените искове. А ако бъде приет за допустим, твърди, че евентуално съединеният иск е неоснователен. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Претендира разноски.

С определение от 13.11.2023 г., съдът на основание чл. 130 ГПК, във вр. чл. 126, ал. 1 ГПК искова молба с вх. № 244128/31.08.2023 г., подадена от „ЮБ” АД **срещу** М. Н. В., ЕГН: ***** в частта по отношение последващо обективно, евентуално съединените осъдителни искове с правно основание чл. 9 ЗПК, във вр. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 2 ЗЗД за присъждане на сумата от 1048,32 лева, представляващи главница по Договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит № CREX -18182319, възнаградителна лихва в размер на 30,51 лева за периода 01.04.2021 до 01.11.2021 г. и мораторна лихва върху главницата в размер на 178,52 лева за периода от 01.05.2021 г. до 16.05.2021 г., ведно със законна лихва от 31.05.2023 г. до изплащане на вземането, като е прекратил производството в тази му част. Определението (с характер на разпореждане) не е било обжалвано, поради което същото е влязло в сила.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СРС, 156-ти състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, във вр. чл. 9 ЗПК, във вр. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 3ЗД.

Спорните материални субективни права са обусловени от осъществяването в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** наличието на валиден договор за предоставяне на потребителски кредит; **2)** кредиторът да е предоставил, съответно длъжника да усвоил сумата по отпуснатия потребителски кредит, като не са заплатени на уговорения в договора падеж, дължимите вноски; **3)** вземането да е

надлежно обявено за предсрочно изискуемо от кредитора, респ. да е настъпила изискуемостта на вземанията по договора.

От извършена служебно справка по реда на чл. 23, ал. 6 ЗТРРЮЛНЦ и представено удостоверение (л. 20 в кориците на делото) се установява, че ищецът е правоприемник на „БНП” С.А., клон България КЧТ – клон на чуждестранен търговец – „БНП” С.А., дружество регистрирано по правилата на Френската република.

Приложен е Договор за потребителски кредит CREX-18182319/24.10.2020 г., сключен между БНП” С.А., дружество регистрирано по правилата на Френската република, действащо чрез „БНП” С.А., клон България КЧТ от една страна, в качеството на кредитор и М. Н. В. от друга страна, в качеството на длъжник, като се установява, че кредиторът се е съгласил да предостави парична сума на кредитополучателя в размер на 1099,00 лева за плащането на преносим компютър, а кредитополучателят се е съгласил да върне предоставената сума на дванадесет месечни вноски, ведно с уговорената по договора възнаградителна лихва.

Прието и неоспорено е заключението на СПЕ от което се изяснява, че процесният договор е изписан на шрифт „Garamond” с размер на кегела 12.

Съдът, като извърши преценка на заключението на СПЕ, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира, тъй като е изготвено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените задачи, като по делото липсват доказателства, че експертът е заинтересован от изхода на правния спор или е недобросъвестен.

Следователно безспорно е установено, че е спазена императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗПК.

Договорът представлява частен диспозитивен документ, за който безспорно е установено, че е подписан от страните, поради което същият обвързва страните с направените от тях волеизявления и произтичащите от това права и задължения – арг. чл. 180 ГПК. Следователно, първата материална предпоставка е безспорно установена.

Този договор е формален (изискуемата форма за действителност е писмена – арг. чл. 10, ал. 1 ЗПК); реален или консенсуален, в зависимост от това дали той се сключва с предаването на паричните средства, предмет на кредита или с постигането на съгласието за предоставяне на конкретна парична сума – арг. чл. 9 ЗПК, като е от значение и обстоятелството дали сключването на договора предполага предаване на паричните средства или само постигане на съгласие по основните негови уговорки; възмезден и комутативен, като за заемодателят възниква притезателното право да иска от заемателя връщане на дадената сума – в същата валута и размер. Тази двустранна сделка е възмездна, тъй като в този договор следва да е уговорен в момента на сключването му годишният процент на разходите (ГПР) по кредита – арг. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, включващ в себе си разходите, които потребителят се е задължил да заплати във връзка с предоставяне на кредита и уговорената възнаградителна лихва – арг. чл. 19, ал. 1 ЗПК. Възнаградителната лихва представлява по своето правно естество възнаграждение, което длъжникът на пари или на други заместими вещи трябва да престира на кредитора, защото са му предадени и се е разпоредил с тях. Лихвата е граждански плод и се дължи по силата на едно правоотношение, като нейният размер се определя от размера на дадения в заем капитал и времето на ползването му. По този договор може само за една от страните по заемното

правоотношение възникват правни задължения – при реалния договор за потребителски кредит (за кредитополучателя – да върне сумата, предмет на двустранната сделка, в същата валута и размер, както и уговорената възнаградителна лихва), а за другата (кредитополучателя) – корелативни на правните задължения на заемателя субективни права (парични притезания) или ако е консенсуален договор за потребителски кредит (освен по-горе изброените престации и задължението да се предостави уговорената заемна сума на кредитополучателя).

Съгласно чл. 1 от договора, кредитополучателят се съгласява предоставеният му потребителски кредит да бъде изплатен пряко на трети лица, като по този начин кредиторът изпълнява задължението си да предостави паричната сума.

В нормата на чл. 20 ЗЗД е прието, че при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора обичаите в практиката и добросъвестността.

Следователно в случая, съдът достига до извод, че е налице валидно сключен договор, т. е. първата материална предпоставка безспорно е установена.

В случая обаче, съдът намира, че от ангажираните по делото доказателства не може да се направи извод, тъй като изобщо липсва каквото и да било доказване, още по-малко пълно и главно на втората материална предпоставка – че сумата по кредита е усвоена чрез предоставянето ѝ на ответника-длъжник, респ. чрез плащане на трето лице (съобразно уговореното в чл. 1 от договора). При това положение с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът намира, че следва да приеме недоказания факт за неосъществил се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК. В тази насока молбата изпратена по пощата и постъпила в съда на 08.12.2023 г. с доказателствени искания е ирелевантна, тъй като е след о. с. з. и при настъпила процесуална преклузия, като самия ищец преценява как, кога и по какъв начин да прави исканията си. Тоест, не е налице процесуално нарушение, което да промени извода на съда за недоказаност, нещо повече, така както са формулирани задачите към искането заключение на ССчЕ не могат да променят извода на съда, тъй като счетоводните записвания на ищеца могат да се ползват единствено при двустранни търговски сделки – арг. чл. 55 ТЗ, във вр. чл. 182 ГПК. В тази насока е безпредметно и обсъждането на възраженията на ответника, поради недоказаност на претенциите.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че е безпредметно да обсъжда третата материална предпоставка, поради което претенцията за главницата следва да бъде отхвърлена изцяло.

Претенциите за възнаградителна и мораторна лихва са акцесорни, поради което исковите са обусловени от изхода на спора по главния иск (обулавящата претенция). Ето защо, след като неоснователен е иска за главницата, то такива са и претенциите за възнаградителна и мораторна лихва, поради което същите следва да бъдат отхвърлени изцяло.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира деловодни разноски разполага само ответника. Последният е поискал присъждането на деловодни разноски, като е представил доказателства, че е предоставена безплатна правна помощ, поради което и на основание чл. 78, ал. 3, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв., във вр. чл. 36 ЗАДв. на адвокат Б. следва да се присъди сумата от 50,00 лева – адвокатско възнаграждение за заповедното производство, а на адв. Любомиров сумата от 400,00 лева – адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШИ:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от „ЮБ“ АД, ЕИК:, със седалище и адрес на управление: гр. **срещу** М. Н. В., ЕГН:, с адрес: гр., за признаване за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, във вр. чл. 9 ЗПК, във вр. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 3ЗД, **че** М. Н. В., ЕГН: **дължи на** „ЮБ“ АД, ЕИК:, **сумата от 839,09 лева** – главница по Договор за потребителски кредит CREX-18182319/24.10.2020 г., както и **сумата от 30,71 лева** – договорна възнаградителна лихва за периода 01.04.2021 г. до 01.11.2021 г., както и **сумата от 178,52 лева** – мораторна лихва за периода от 01.05.2021 г. до 16.05.2023 г., за които вземания е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 13.06.2023 г. по ч. гр. д. № 29695/2023 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., във вр. чл. 36 ЗАдв. „ЮБ“ АД, ЕИК: **да заплати на** адв. К. И. Б., ЕГН:, **сумата от 50,00 лева** – адвокатско възнаграждение за заповедното производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3, във вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., във вр. чл. 36 ЗАдв. „ЮБ“ АД, ЕИК: **да заплати на** адв. МЛЛ, ЕГН:, **сумата от 400,00 лева** – адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните с въззивна жалба пред Софийският градски съд.

Препис от решението да се връчи на страните!

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____